

den ene side det efterforskningsmæssige behov for at kunne rette henvendelse uden for almindelig arbejdstid og på den anden side de økonomiske konsekvenser for selskaberne af en sådan ordning. Der vil ikke altid være behov for at kræve, at der er personale til stede hele døgnet i teleselskabet. Alt efter behov vil der kunne være tale om en vagtordning, hvor politiet har adgang til at rette henvendelse til bestemte medarbejdere i det pågældende teleselskab, der kan sørge for det videre fornødne i forhold til gennemførelsen af indgreb i meddelelseshemmeligheden.

3.2.2. *Ansaret for etablering af aflytninger mv.*

Den nuværende struktur på telemarkedet, hvor et selskab kan være ejer af de fysiske installationer, der muliggør kommunikationen (netværk, centraler mv.), mens et andet selskab varetager kundeforholdet, giver også i praksis anledning til vanskeligheder.

Det kan forekomme, at et selskab, der i en sådan situation er ejer af de fysiske installationer, afviser politiets anmodning om bistand med den begrundelse, at den pågældende abonnent ikke er kunde hos selskabet, mens selskabet med kundeforholdet henviser til, at man ikke teknisk har adgang til eksempelvis at etablere en aflytning.

Den nærmere regulering af dette forhold efter den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse i retsplejelovens § 786, stk. 5, kan i sagens natur ikke gribe ind i de ejendomsretlige forhold vedrørende de tekniske installationer, men problemet vil f.eks. kunne løses ved at fastsætte regler om et samarbejde i form af konkret informationsudveksling mellem de berørte teleselskaber.

3.2.3. *Politiets adgang til abonnentoplysninger*

Efter § 34, stk. 3, i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet kan en telefonabonnent kræve, at den pågældendes nummeroplysningsdata ikke oplyses i forbindelse med udbud af nummeroplysnings-tjenester eller videregives til andre (såkaldte hemmelige og udeladte numre). Uanset denne bestemmelse skal disse nummeroplysningsdata altid videregives til forsyningspligtudbyderens landsdækkende nummeroplysnings-tjeneste, jf. § 34, stk. 4, nr. 2. Efter § 34, stk. 5, kan oplysninger som nævnt i § 34, stk. 4, nr. 2, alene videregives af forsyningspligtudbyderens landsdækkende nummeroplysnings-tjeneste til brug for besvarelse af henvendelser fra den offentlige alarmtjeneste.

Af bemærkningerne til § 34 fremgår, at stk. 4, nr. 2, og stk. 5 skal sikre, at den nummeroplysningsdatabase (»118«), som er omfattet af forsyningspligten, inde-

holder alle telefonnumre, der er tildelt til slutbrugere og anvendes som slutbrugernumre, med henblik på at sådanne nummer oplysningsdata kan videregives til den offentlige alarmtjeneste, jf. Folketingstidende 1999-2000, tillæg A, s. 6990-6991. Disse nummeroplysningsdata kan efter de gældende bestemmelser ikke videregives til andre end alarmtjenesten. Den offentlige alarmtjeneste omfatter alle de offentlige alarmfunktioner, der bestrides af politiet, Københavns Brandvæsen og andre.

Politiet kan således ikke i forbindelse med en efterforskning anvende databasen. Forsyningspligtudbyderen (TDC Tele Danmark A/S) er kun forpligtet til at udlevere oplysninger til politiet fra databasen om abonnementsforhold, som den pågældende abonnent ønsker hemmeligholdt, hvis der foreligger en editionskendelse, jf. retsplejelovens § 806, jf. § 804.

Politiet har ikke efter de gældende bestemmelser mulighed for selv at træffe beslutning om edition – heller ikke i tilfælde, hvor indgrebets øjemed ville forpildes, hvis retskendelse skulle afventes.

Der er i praksis to muligheder for at give politiet en bedre og mere effektiv adgang til oplysninger om te-leabonnenter.

Den første mulighed består i at give politiet adgang til selv at træffe beslutning om edition. Dette muliggøres med den foreslåede ændring af retsplejelovens regler om edition, jf. lovforslagets § 2, nr. 9. Der henvises herom til pkt. 3.5. nedenfor samt til bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 9.

Denne ændring vil indebære, at politiet enten – som hidtil – kan indhente en editionskendelse fra retten eller selv har mulighed for at træffe beslutning om edition, hvor en retskendelse ikke kan afventes, uden at indgrebets øjemed ville forpildes.

Betingelserne for edition vil være opfyldt, hvis efterforskningen vedrører en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og der er grund til at antage, at de oplysninger, som ønskes fremlagt kan tjene som bevis.

Der vil i praksis næppe forekomme tilfælde, hvor disse betingelser ikke er opfyldt med hensyn til oplysninger om navn og adresse på kunder til bestemte telefonnumre. De praktiske problemer opstår først og fremmest ved, at der går en vis tid, inden teleselskaberne kan levere de ønskede oplysninger.

I praksis indhenter politiet ofte en editionskendelse samtidig med kendelser om indgreb i meddelelseshemmeligheden i form af teleoplysning eller udvidet teleoplysning, jf. retsplejelovens § 780, stk. 1, nr. 3 og 4. Dette indebærer i praksis, at politiet har adgang til abonnentoplysninger vedrørende de numre, som et